

Η Ευρωπαϊκή Οικονομική κρίση και η επόμενη μέρα των εκλογών

ΤΗΣ ΑΛΕΚΑΣ ΠΑΠΑΡΗΓΑ*

Η καπιταλιστική κρίση στην Ελλάδα βαθαίνει, ενώ στην ΕΕ η ανισόμετρα αναιμική ανάκαμψη του προηγούμενου διαστήματος έδωσε τη θέση της σε νέα κρίση, που χτυπά πλέον σχεδόν το σύνολο της λυκοσυμμαχίας. Οι τελευταίες εκτιμήσεις της Eurostat και οι προβλέψεις διεθνών ινστιτούτων επιβεβαιώνουν τις προβλέψεις του ΚΚΕ για τον αναιμικό χαρακτήρα της ανάκαμψης, για τις μεγάλες δυσκολίες που αντιμετωπίζει η αστική διαχείριση στην αντιμετώπιση της καπιταλιστικής κρίσης, για την πιθανότητα νέας κρίσης. Η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε επιβράδυνση και το ενδεχόμενο νέας βαθιάς κρίσης που θα αγκαλιάσει εκτός από την ΕΕ και άλλους ιμπεριαλιστικούς πόλους είναι ανοικτό.

Το βάθεμα της οικονομικής κρίσης και η ανισόμετρα ανάπτυξη στην Ευρωζώνη, που ιδιαίτερα σε περίοδο κρίσης αυξάνει την απόσταση ανάμεσα στη Γερμανία και στη Γαλλία, καθιστούν την Ισπανία και την Ιταλία μεγάλους αδύναμους κρίκους. Στο έδαφος αυτών των εξελίξεων, αναπτύσσονται περαιτέρω αντικρουόμενες τάσεις και ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις σχετικά με το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης που αντανακλούν τα αποκλίνοντα συμφέροντα διαφορετικών μεριδίων του κεφαλαίου. Οι «κεντρομόλες» δυνάμεις από τη μια και οι «φυγόκεντρες» από την άλλη καθιστούν τελικά αβέβαιο το μέλλον της σημερινής ευρωζώνης, ένα πιθανό μέλλον που εκτείνεται από μια ισχυροποίηση της δημοσιονομικής και οικονομικής πειθαρχίας των κρατών μελών της, με αντίστοιχες μεταβολές και στα σχετικά όργανα της ΕΕ, και φθάνει μέχρι μια πιθανή αποπομπή κρατών μελών από την ΟΝΕ και την ΕΕ, ή ακόμα και μια πιθανή διάλυση του κοινού νομίσματος.

Για την Ελλάδα, οι πιθανές εξελίξεις στην ΕΕ μεταφράζονται είτε σε μια πιθανή ώθησή της σε έξοδο απ' την Ευρωζώνη με ανοικτό το ενδεχόμενο ανεξέλεγκτης κρατικής χρεοκοπίας, είτε σε μια νέα επαναδιαπραγμάτευση του χρέους που θα συνοδευτεί με ένα νέο, ακόμα σκληρότερο μνημόνιο III, αφού δεν υπάρχει δανειακή σύμβαση χωρίς μνημόνιο μέτρων που εξειδικεύουν τις στρατηγικές αντιλαϊκές κατευθύνσεις της σημερινής ΕΕ, δηλαδή της υπαρκτής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας.

Οι σιδερένιοι νόμοι του καπιταλιστικού ανταγωνισμού και οι οικονομικές εξελίξεις μας επιτρέπουν να διαβεβαιώσουμε τους εργαζόμενους ότι όποια κυβέρνηση και αν σχηματισθεί μετά τις 17 Ιούνη, ανεξάρτητα από τα συνθήματά της, από τον αυτοχαρακτηρισμό της, τελικά θα συμμορφωθεί με τις δεσμεύσεις της ΕΕ και τις κατευθύνσεις των μονοπωλίων που απαιτούν :

- Φθηνότερη εργατική δύναμη, ανάπτυξη με λιτότητα, για να μπορέσουν οι επιχειρηματικοί όμιλοι της ΕΕ να ανταγωνισθούν ομίλους της Κίνας, της Ινδίας, της Βραζιλίας, με τους μισθούς πείνας.

- Δημοσιονομική σταθερότητα σε βάρος του λαού, συγκράτηση του δημόσιου χρέους και του ελλείμματος κάθε κράτους-μέλους για να θωρακισθεί το ευρώ, χωρίς να πληρώσει το μεγάλο κεφάλαιο. Ο νέος άνεμος Ολάντ – Ομπάμα σημαίνει νέα κρατικά πακέτα υπέρ των μονοπωλίων και νέα χρέη που θα πληρώσει ο λαός.

- Ελεύθερη κίνηση κεφαλαίου σύμφωνα με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ μέσω της οποίας ελέγχει σήμερα για παράδειγμα η Ντόιτσε Τέλεκομ τον ΟΤΕ και η Χόχτιφ το Αεροδρόμιο των Σπάτων (Ελ. Βενιζέλος).

- Κοινοτικές ποσοτώσεις και δεσμεύσεις που αφορούν το παρόν και το μέλλον της εγχώριας αγροτικής και βιομηχανικής παραγωγής, π.χ. οι ποσοτώσεις για τη ζάχαρη και το γάλα.

Γι' αυτό και σημαίνουμε συναγερόμ : όποια κυβέρνηση και αν σχηματισθεί μετά τις εκλογές, κεντροαριστερή ή κεντροδεξιά, όχι μόνο δεν πρόκειται να ανακόψει την επιδείνωση της θέσης των λαϊκών στρωμάτων, αλλά θα κλιμακώσει την επίθεση στο εισόδημα και στα δικαιώματα της πλειοψηφίας

των μισθωτών και αυτοαπασχολούμενων, με άλλοθι ορισμένα ψίχουλα σε ομάδες ακραίας φτώχειας, που και αυτά θα εξανεμισθούν απ' τις γενικότερες συνέπειες της αντιλαϊκής πολιτικής. Θα κινηθεί σε μια τέτοια κατεύθυνση, γιατί η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ «πίνουν νερό» στις ανάγκες των μονοπωλίων και της ΕΕ που υπηρετεί αυτές τις ανάγκες, γιατί ούτε θέλουν, ούτε μπορούν να συγκρουστούν με την πολιτική της ΕΕ και της άρχουσας τάξης.

Ο λαός δεν πρέπει να σκύψει το κεφάλι στην προοπτική της εξαθλίωσής του, πρέπει να βγει αγωνιστικά στο προσκήνιο, να βάλει τη σφραγίδα του στις εξελίξεις.

Το πραγματικό δίλημμα των εκλογών δεν είναι η επαναδιαπραγμάτευση των όρων σφαγής των εργαζόμενων, αφού κάθε αναδιαπραγμάτευση, στην οποία καλούν τους εργαζόμενους τόσο η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορεί να έχει άλλο περιεχόμενο.

Το πραγματικό δίλημμα των εκλογών είναι λαϊκή εξαθλίωση ή αντεπίθεση του λαϊκού κινήματος.

Μπροστά σ' αυτή την αναπόφευκτη επιδείνωση της θέσης των εργαζόμενων, ο λαός δεν πρέπει να παραμείνει παθητικός θεατής των εξελίξεων. Πρέπει να οργανώσει την αντεπίθεση του, ξεκινώντας από τους χώρους δουλειάς και τους χώρους κατοικίας, να είναι προετοιμασμένος για κάθε πιθανό ενδεχόμενο, να συμπορευθεί με το ΚΚΕ, τον μοναδικό οργανωτή της πάλης που μπορεί να προστατέψει το λαό από την επερχόμενη καταστροφή.

Απέναντι στη λογική ξαναμοιράσματος της φτώχειας, που προτείνει τόσο η ΝΔ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ προτάσσει ένα ριζοσπαστικό πλαίσιο πάλης για την άμεση ανακοπή της επίθεσης και την ανακούφιση των εργαζόμενων, ένα πλαίσιο πάλης με ριζοσπαστικούς στόχους, που περιλαμβάνει την καταγγελία δανειακής σύμβασης – μνημονίου, την πάλη για πλήρη-σταθερή εργασία και για αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν υγεία-παιδεία-πρόνοια, αποκλειστικά δημόσια καθολική κοινωνική ασφάλιση, την άμεση φορολογία διανεμόμενων και αδιανέμητων κερδών του κεφαλαίου με 45%, με κατάργηση αφορολόγητων αποθεματικών και του ειδικού καθεστώτος των εφοπλιστών, για να πληρώσει την κρίση το μεγάλο κεφάλαιο.

Ένα ριζοσπαστικό πλαίσιο πάλης για την ανακοπή της επίθεσης, σήμερα, που την ίδια στιγμή ανοίγει το δρόμο προς τον μονόδρομο της λαϊκής ευημερίας, το δρόμο της αποδέσμευσης από την ΕΕ και μονομερούς διαγραφής του χρέους, με κοινωνικοποίηση των συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής, με το λαό στην εξουσία. Η κοινωνικοποίηση των μονοπωλίων και ο επιστημονικός κεντρικός σχεδιασμός της οικονομίας, με εργατικό έλεγχο από τα κάτω που θα διορθώνει τα λάθη, θα απογειώσει τις ανεξάντλητες παραγωγικές δυνάμεις της ελληνικής κοινωνίας που σήμερα συνθλίβονται από τα δεσμά που τους επιβάλλουν οι ανταγωνιστικές καπιταλιστικές σχέσεις.

Αυτή η εξουσία και η κυβέρνησή της είναι η μόνη που μπορεί να βγάλει τη χώρα από την κρίση, η μόνη που υπηρετεί τις λαϊκές ανάγκες, είναι η μόνη που αξίζει στην εργατική τάξη και στους αυτοαπασχολούμενους, στους φτωχούς και μεσαίους αγρότες, στη νεολαία. Είναι η μόνη που θα προχωρήσει στην μονομερή διαγραφή του χρέους, στην ανατροπή-καταγγελία των μνημονίων και της δανειακής σύμβασης, θα βγάλει την Ελλάδα από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, θα κάνει τον λαό αφεντικό στον πλούτο που παράγει. Αυτός είναι ο μονόδρομος για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών.

**Γενικής Γραμματέα της ΚΕ του ΚΚΕ*